

qua manet in eadem pota, a qua dicitur; ut productio
 alicuius in illius contris; aut alicuius actus amoris in
 uoluntate. Actio transiens e' illa, qua recipitur in eade
 pota, a qua e' licet; sive aliquam transeat in dicitur
 suggestu; ut illuminatio dimanans a sole in se-
 rem; sive in distinctam pota eiusdem suggi; ut produc-
 tio spei intelligit ab intellectu agente in Patientem.

Dicitur: Definitio actionis n' coit omni actioni. q'
 D. Ans. quia n' coit actioni transcuntis: q' cetero. D. Ans.
 quia actio transiens e' pota agentis (siquidem n' reci-
 procat in illo): q' cetero. D. N. Ans. Ad eius probatione
 N. Ans. Ad illius probatione dicitur Ans. asserendo ac-
 tione intrinseca transcuntem n' e' prim' inordinata
 agentis: e' in extrinseca quod satis e', ut illi coiat
 definitio. Nam q' actio dicitur pota agentis, intelligi pota,
 prout abstrahit ab actione immanente, e' transcuntis.

De Pramento Passionis. 2.

Passio e' patientis, quatenus patiens e', actus, seu effectio.
 Passio e' pota, qua aliquid denominatur patiens. vel
 passio e' minus, quomediante subiecto formalis, e' proxime
 recipit in se forma producta ab agente. Nam e' passio
 diuidit.

in transeuntem, & immanente? passio transiens e'
illa, in qua una pota patitur recipiendo actionem
elicita ab alia pota a se diuersa. Passio e' immanens
e' illa, in quam una pota patitur, recipiendo actionem a
se ipsa elicita.

Progis e' quare distinguantur in se actio, & pas-
sio? R. actionem & passionem, quia amba referuntur con-
iuncte, distinguuntur tamen uirtualiter, seu per rationem rationem.
ut alibi probandum erit.

Progis 2°, quae sit actio uitalis, & non uitalis? Res-
pondo uitalis e' illa, quae procedit a principio uitali con-
iuncto. uel e' illa, quae procedit ab aliqua pota uitali.
ut actio intelligendi, aut uolendi. Actio non uitalis e'
illa, quae procedit a principio non uitali; ut calefactio, quae pro-
cedit ab igne.

De Præmentis Vbi.

Quas Prima

Are. Primæ

Quid sit ubi, & quomodo diuidatur.

Trigles e' in habere sua. Prima docet ubi e' ei spatium
 seu incapedine illa q' a quolibet corpore occupati.
 2^a agere ubi e' idem, atq' huiusmodi, seu super-
 ficie[m] corporis ambiens. 3^a deniq' quid sequimur, do-
 cet ubi e' ei miu' accienlem inu[er]sacul', p' que' res formati
 e' in spatio; qui mus goluca p' motum localem. Eppis
 aut formati ipsius ubi nihil aliud e', quod ubiqua-
 re rem, seu constituere illa alicubi. Illud e' notan-
 du' e', omnes res creatas e' alicubi per ubi: Deum
 aut n' habere ubi quia n' p' recipere in se miu' accien-
 talem: set e' in infinito spatio per sua immensitate.

Præterea ubi dividit in circumscrip[ti]vum, et de-
 finitum. Circumscrip[ti]vum e' miu', quo aliqua res
 ita e' in spatio, ut tota sit in toto spatio, & pars in p[ar]te
 ipsius spatij; quare hoc quodlibet corpus matu' existit.
 Dividit deinde ubi circumscrip[ti]vum in quantitativum,
 & subale. Ubi quantitativum e', quo natura aliqua quanti-
 tas e' in spatio. subale il e', quo suba natura e' in spatio.
 Ubi definitivum e' miu', quo aliqua res e' in spatio
 indivisibile; vel e' in spatio res divisibilib[us]; ut tota sit
 in toto & tota in qualibet illius p[ar]te. quare h[ec] sunt in
 spatio. Deinde ubi definitivum dividit in spirituale, &
 corporale, aut in ubi quantitativum, (quale e' illud quo
 quantitas d' Dni e' tota in toto, & tota in qualibet p[ar]te
 h[uius]modi): & in substantiale, quale e' illud, quo suba

ipsius

27
ipsius. Dicitur autem in toto, & tota in qualibet parte hostia

De Præmentis Situs

Quid sit situs, & quo modo diuidatur.

Situs est in eis accionibus intrinsecus, quæ res est ad certam partem dispositione ad partem loci. Diuiditur deinde in varias species; ut in sedere, cubare, stare, &c.

Tamen situs proprie reperitur in subiectis corporeis: quia sola habent partem, qua accommodari possunt partibus loci. Quod si roges quare situs, & ubi, unum se distinguantur. Res: quæ reperuntur ambo in uno subiecto, distinguuntur inuariabiliter, seu præter rationem, sicut diximus de actione, & passione. Itaque formalis effectus ubi est constituere rem alibi absolute loquendo. formalis autem effectus situs est rem (quæ alioquin in se supponitur esse alibi) taliter constituere, ut certo quodam modo, & ad quodam partem dispositione ad partem loci.

De Præmentis quædo

Quid sit duratio, & quo modo diuidatur.

Duplex e in hac re scia. i. docet rōe formalem quādo
 sui durationis consistere in extrinseca denominat.
 aēpore p̄mi mobilis. 2° u. quā sequimur, a serit cen-
 sistere in p̄manencia esie cuiuscunq. quā p̄inde
 ita p̄t definiiri Duratio e p̄manencia rei in esia.
 unde colliges duratiōe cuiuscunq. rei distinguim ab
 eius esia, utriusque, seu p̄rōem rōiatam. quō n̄ sit
 impossibile distinguim modalit.

Sic it̄ duratio dividit̄ in p̄manencia, & succes-
 siva. Deinde successiva in sp̄ialem, & corporalem.
 p̄manens aut̄ in naturalem, p̄ qua durant res na-
 turales, & in sup̄natem, p̄ qua durant res sup̄nates. etc.
 s̄c̄ de his alibi latius.

De Pramento. Hās. 3.

Quid sit habitus, & quomō dividat̄.

Duplex e in hac re scia. i. quā requirit̄ Cursus, docet
 habitus eē ueste. p̄out extrinseca de nominat corpus
 uestiad. 2° u. quā sequimur, a serit hū eē mūd accēte, &
 intrinsecū rei uestiāe. quimius resultat ex ipsa re, ex ap-
 positione uestis. Dividit̄ aut̄ in variasspes. ut in eē
 longit̄, cligēti, Thoricat̄. etc. Atq. hae sint
 Satis

241
satis pro praementis sequis. Laus Deo, Amen.

~ Finis Praementis ~

Omnipotenti Laus, summaque gloria
Christo.

Et sacrae genitrici Laudes demus eadem.

De oppositis.

Quid, et quotuplex sit oppositio?

Non agimus hoc loco de oppositione complexa; qualis
est illa, quae dicitur in duas partes repugnantes: sed de
simplici, quae definitur oppositio simplex est negatio aliquorum
estiorum simplicium in se. Dividitur in disparatam, et propriam.
Disparata est illa, quae regit in res disparatas, ut in sagidem, et figuram.
propria autem sic definitur. Est relatio in duas extrema simplicia
in eadem re singulari sub. et in eadem parti, ac rei eiusdem,
et non possunt.

Dicitur in duas extrema simplicia re excludendo proprias

mi se opposita: quia n̄ s̄t extrema simplicia, s̄t compta. Di
 in eadem re singulari, ut excludant̄ res cōs, de qq. rōe di
 uersorū extremorū bene possunt opposita affirmari. Vg. albu
 & nigrū de homine r̄cōi affirmari possunt. rōe petri albi, &
 pauli nigri. Dicit̄ v̄t, quia bene possunt duo opp̄a in diuisis
 temporibus existere in eodem sub̄to, vg. lux, & tenebra in aere.
 Dicit̄ s̄m eandem gen̄ | quia in diuisas, bene possunt opp̄a
 existere in eodem sub̄to; vg. albedo, & negredo in Ethiope
 Dicit̄ Deniq̄ | r̄i eiusdem | quia r̄i diuersorū bene possunt a
 liqua opp̄a eē sub̄ in eodem sub̄to; vg. paternitas, & filiatio
 in petro.

Iamū opp̄o proprie dicta, diuid̄ in quatuor m̄bra. Nemp̄
 in opp̄oē relatiuā, priuatiuā, contrariā, & contradic̄toriam.
 Relatiuē opp̄a, sunt qualibet duo, relata ad inuicem compa
 ra. ut Pater, & filius. Contrariē opp̄a, sunt. vg. albedo, & ni
 gredo. Priuatiuē opp̄a, sunt qualibet p̄a, & priuatio illius.
 ut visus, & cecitas. Contradic̄torie opp̄a, sunt qualibet p̄a, &
 negatio illius; ut h̄o & n̄h̄o.

De. quartis.

Explicatiō de finitio contrariorū.

Definitio contrariorū. ita se habet. Contrario s̄t ea, qua sub eodem
 gr̄e maxime distant; & eīdem sub̄to uicissim insunt, nisi con
 s̄ced̄

211
altero insit & nā. Dicitur sub eodem g^{re} ut intelligat^r contra
dere collocari sub eodem g^{re}, uel pro^o; ut albedo & nigredo, sub
colore; uel sub remotis; ut error & scia; aut uirtus, & uiciū sub
hū: Illa autē dicuntur maxime distare sub eodem g^{re} quocirca
sub illis distant, ut nō denō aliasque sub eodem magis distent.

Dices i. Auaricia, & Liberalitas sunt contraria: & t^{ri} nō
distant maxime sub hū uiciū: q^o t^{er}ce. P^o Min. quia magis dis-
tat auaricia à prodigalitate sibi & t^{er}ce opp^o, quā à liberali-
tate, quæ in medio sita ē, ut perse constat: q^o t^{er}ce. P^o ad
Max. Auaricia & liberalitatem eē contraria imperfecte, &
quasi inaduate: nō ē p^{er}fecte & aduate. Dinde. c. Min.
& dist. coris. asserendo dari contraria imperfecte, & inaduate,
& nō distent maxime: nō ē contraria p^{er}fecte, & aduate.
Quod, ut intelligas, aduerte, tunc aliquod uiciū eē p^{er}fecte, &
aduate contrariū a huius uirtuti, q^o destruit omnes eius actus.
cū q^o auaricia nō destruat omnes actus liberalitatis, siquidem
quis destruat bonorū largitionē, nō destruit t^{ri} bonorū reponsioē
sequit^r nō eē illi p^{er}fecte, & aduate contrariū.

2°. Error & opinio uera sunt contraria, ut omnes fateri
t^{ri}: et t^{ri} nō distant maxime: q^o dant^r contraria, quæ nō distent
maxime. P^o Min. quia magis distat error à scia, quā ab
opinionē uera (siquidem ab opinionē in sola ueritate; à scia
aut in certitudine eē euidia separati: q^o t^{er}ce. P^o ad. Dist. Min.
asserendo errore, & opinionē uera nō distare maxime sub

hu. miori: distare tñ maxime sub opinione in coi sub quo
error (qui nihil aliud e', quod opinio falsa) comaret, sic eud
vera opinione.

Soluti quoddam dubiu?

Prograbis q' praedicta quatuor gra oppositoru, oponenti
q' relati realem, an rōis? proresolut.

Dico i. Primitiue oppia n' opponunt' in se p' relati
realem: quod si tñ e' de oppositis contradictorie. p'
qua ubi finita n' sunt realia n' p' dari relatione realis: et
primitiue oppia (quod e' intellige de contradictorie oppis) n'
sunt finita realia, salte' ex utraq' p'e, ut p'et ex illor' defini-
tionibus: q' n' opponunt' inter se per relatione' realem, s' rōis

Dico 2. contradictorie oppia opponunt' in se p' re-
latione' realem. Quod e' intellige probabit' dici posse (p'is
Cursus oppositoru dicit) de relative oppositis. P'i. e' pars,
quia duo oppia contradictorie (vg. albedo, & nigredo) hene
omnia requisita, ut opponant' q' relatione' realem, ut cogi-
tanti p'ebit: q' n' e' cur hoc de negati. P'i. de inde 2' pars
eodem mō, quia duoretiue oppia (vg. paternitas & filiatio)
hene oia requisita q' ut opponant' per relati realem, ut co-
gitanti p'ebit: q' ut. Ex q' colliges relatione' oppositionis in
coi e' aliqd analogu' ad quatuor gra relationu' oppositionis,

siquide

Tractatus d'pery herminij's

Auctor huius tractatus fuit Arist. subterum enunciationis
simples, seu interpretatio. Unde et hii lib. dicuntur de in-
terpretatione, quia in illis de enunciatione agit. Nam Arist.
uolens explicare triplicem mentis nra operationem, scilicet, Sim-
plicem apprehensionem, Iudicium, et discursum. Tractauit
de 1° in tractatu de primis; in ha aut tractat de 2°. Dicu-
tur de 3° in libris prioribus et posterioribus.

Cap. primum de signis.

In cap. 1° de signis accutus Arist. de singli enunciatione, in-
cipit a nomine, et uerbo, que snt illius partes: quia et no-
men, et uerbum signant, ac adeo snt signa, prius agit
de signis. In 2° capitulo p^o, ponit tres species. 1^a est, uoces
de signa, conuenum, scripta uero uacuum. 2^a, uoces, et scri-
pta, si est eadem aqua omnes: conuenit est, et res per illos sig-
natas, maxime. 3^a, sicut dantur aliqui conuenit uocales
fabricasque expertes, alij est, qui uerum, uel falsum sig-
nificant: ita se rem habere in uocibus.

Cap. 2um de nomine.

In cap. de nomine Arist. Nomen dialecticum, hoc n^o. Non

581

T
e uox, signans, ex insuetudo, definit, ac sine tempore, cuius nulla pars signat separationem, quaeque, ad diuisionem, aut non est, efficit orationem, quae uerum, uel falsum signat, cuius definitionis et explanationem, uide lib. 6. Inst. c. 12.

Cap. tertium de uerbo.

In hoc cap. definit Arist. uerbum dialacticum, hoc modo. Verbum est uox, signans, et istucates, definit, et cum tempore praesenti, cuius nulla pars signat separationem, et semper eorum, quae de alio praesentur, est nota, et semper in ore praesentis. Uide de lib. 6. Inst. c. 14.

Cap. quartum de oratione.

In hoc cap. definit Arist. orationem, et enunciationem. Oratio est uox, signans, ex insuetudo, cuius partes signant separationem. Enunciatio autem est oratio, quae uerum, aut falsum signat. diuiditur in simplicem, et coniunctam, simplex deinde in affirmatiuam, et negatiuam.

Cap. 8. de Futuris contingentibus.

Quia Arist. dicitur alteram partem contradictionis, scilicet ueram, alteram falsam, ideo querit in hoc octauo cap. uerum hoc sit uerum in omnibus contradictionibus? et ueritate esse uerissimum in propositionibus de praeterito, et praesenti, non uel in propositionibus de futuro contingenti. Sed plane Arist. in re ueritate diuina iudicij lumine deiciatur, a ueritate deflexit. Quia namque est in propositionibus de futuro

consequenti; alteram partem esse deinde ueram, alteram falsam?

Quaestio prima. de signis.

Articulus primus.

In quo consistat essentia signi.

Formalis ratio, seu essentia signi, ex eius definitione colligi potest. quae sic habet, signum est, quod potest cognoscere nec aliquid representat. In qua definitione dicitur et primatur huius, quae in qualibet signo modo supra, in summo, reperitur. Una ad signatum; alia ad genus. Dubitatur quod uerum signum includat in sua essentia formalem utramque habitudinem, an unam tantum.

In qua re est duplex ratio. et docet et neciam signi consistere est una in huiusmodi, nempe in illa, quae tendit ad rem signatam, et connoscere illam aliam, quae est ad genus. quod, quia essentia cuiusque rei, consistit in illa, quod in ipsa est prius. sed huiusmodi ad rem signatam, est prior in signo, quam huiusmodi ad genus. In illa, non in hac consistit essentia signi. quod non, quia prius est rem aliquam habere connectionem cum alio, uel eo natura, uel eo intellectu; quam esse aptam, seu potest cognoscere nec illam representat. (sequitur prius est representare aliquid, quam representare aliquid alicui). et prior est in signo huiusmodi ad rem, quae ad genus. Nihilominus tenenda est ista sententia, quae aperiit

tantum signi consistere formaliter in utraque huiusmodi, tam ad rem, quam ad potiam. qd i. quia utraque huiusmodi exprimitur in dicitio signi (ideo n dicitur quod aliquid representat potiam cognoscenda): qd utraque formaliter in eius essentia includitur.

¶ Speciatim probatur quod signum includat huiusmodi ad potiam (nam de huiusmodi ad rem nullus dubitat). Quia si n includeret huiusmodi ad potiam, sequeretur signum potie, et instrumentale n distingui in re ipsa, seu essentia: sed hoc e contra ois qd n e dicitur. qd Maius quia signum formale, et instrumentale n distinguitur essentia huiusmodi ad rem; Nam n potie e eadem in utroque signo: qd distinguntur per habitudinem ad potiam. Quia s instrumentale includit habitudinem cognoscendi: formale autem includit habitudinem n cognoscendi: qd illam includunt essentia. Quia, et e contra recte habent. 2o si ita probetur, quia unumquodque includit essentia illud, per quod essentialiter ab illo distinguitur: qd si signum formale, et instrumentale distinguitur essentia huiusmodi ad potiam; plane illam essentia includunt: et essentia essentia signi consistit formaliter in duplici habitudine. Ergo ex dictis colligitur signum formaliter includit, e aliquid compositum per rationem ex illa duplici habitudine.

Ad fundamentum primae sententiae dicitur. Maius. a per se essentiam rei consistere in illo, quod in ipsa e prius adaequatum, et realiter. n e in illo, quod ipsa e prius in adaequatum, et formaliter. Deinde ad Minus: dicitur huiusmodi ad rem signi n e prius in ipso in adaequatum loquendo: n e adaequatum.

Ad probationem. *Art. c. s. iis, et dist. c. iis, proportionate, eadem de definitione precedentis.*

Vtrum cēntia signi sit aliquid absolutū.

Ue quæstio intelligat, suppono b. cēntiam signi includere formalit. duas hūdines, ut paulo a nēc probatum ē. suppono q. has hūdines dupliciter posse sumi in signomali, in primo: uno mō relatiū, pro rebus, q. p. sumus res quib. ignem, et pōam cognoscentem, altero mō absolute, pro partem relatiū pntis, quia sunt quædam a pūidines, et uelut pōe. Dubitatio q. uerū cēntia signi includat illas duas relationes, et cōtē sit aliquid relatiū: an illas duas a pūidines, et cōtē sit aliquid absolutum.

Prima s'ia pūrat pro relatiū, pūritū ē, quia illud ē, quod ex gl'ia u' per ordinem a d' aliud, ē p' p' relatiū: s' signum ex gl'ia u' per ordinem ad aliud, nō p' a d' trūm, et ad pōam, ut p' ex eius definitione: q' ē formalit. aliquid relatiū. Confir. quia u' s' habet signum ad signatum, sicut u' ad p'ntia: s' u' cōtē sit p' in relatione: q' ē signum in relatione formalit. cōtē sit.

2^a s'ia, quam sequimur, pūrat pro absolute: q' ē, quia p'ntis nō signi et institutū nō consistit in relatione: q' nō p'ntis nō signorum natūm in relatiū cōtē sit: et cōtē cēntia signi, simplici r' loquendo, ē aliquid absolute. Cōtē ē bona a p'ntia nōis. q' s'ntis, quia signum et institutū cōtē sit formalit. p'ntis nōis. s' impositio ē aliquid absolute, nēp' cōtē sit u' d' nōis impositio.

nōis

Signum
relatiū

nentis, qui moraliu[m] manet in ipsa re imperito: q[ui] for-
malis n[on] signi ex in seculo, n[on] consistit in relatione. Confir-
ma ita se h[ab]et signum ad signatum, sicut u[er]u[m] ad falsu[m]:
s[ed] n[on] utis consistit in absoluto, n[on] in re u[er]o, ut d[ic]imus
q[ui] u[er]u[m] a s[ed] q[ui] e[st] esse.

Ad fundamentum primo se nec n[on] d[ic]it N. Mac.
Nam relata s[un]t d[ic]i, et relata transi[en]tia et plura n[on] per
ordinem ad aliud: et t[er]m[in]i, ut suo loco d[ic]imus, s[un]t for-
maliter res absolute, n[on] relata. Et s[ic] q[ui] signum expli-
cit per ordinem ad t[er]m[in]i, n[on] statim sequit[ur] e[st] formaliter
relatiu[m], s[ed] t[er]m[in]i h[ab]ere se tanquam relatu[m] transi[en]s.
Ad confir. d[ic]it s[ic] neque n[on] u[er]u[m] e[st] potius relatiu[m], e[st]
potius absolutu[m], ut alibi d[ic]imus.

Propositis u[er]o in eadem p[ar]te, quae percipit signu[m] d[ic]it
deat participare signatum. Et negatiu[e] q[ui] quia occu-
lus u[er]o percipit motum aliu[m] animalis et t[er]m[in]i n[on] per-
cipit animam latente[m], cuius ipse motus signu[m]
e[st] percipere n[on] animam gerente[m] ad intell[ect]u[m].

Conuerso
maie

Articulus secundus.

Quae distinctio requiritur inter Signum et signatu[m].

Dico e[st] n[on] signum, et signatu[m] requirit[ur] aliqua distinctio.
q[ui] ex d[ic]t[is] signu[m] Nam q[ui] d[ic]it signum e[st] id quod aliquid re-
presentat, per u[er]ba aliquid intelligi aliquid a p[ar]te rei d[ic]entis.

a signato, ut ad. faceret: q' in signum, et significatum re-
 quirit aliquam distinctionem. compit: quia signum e' quasi intus, quo
 mediante, p'ia attingit significatum: sed in seipsum semper distinguit
 a se vel ab illo, quod per ipsum attingit: q' e' signum distinguitur
 a significato. Unde colliges nullam rem posse e' signum
 sui ipsius: sequidem nulla res distinguit a se ipsa.

Dico 2°: in signum naturale, et significatum, requirit
 distinctionem realem: q' quia inter signum naturale, et significatum,
 dicitur esse (per se loquendo) relatio realis, ut coiter p'cedit omnes: sed una
 e' conditionibus, quam requirunt ad relationem realem, e' rea-
 lis distinctio in fundamenta: q' suggerunt signum et signifi-
 catum, que sunt fundamenta predicat' relationis, distingui
 in se realiter. Unde colliges n' bene aliquis a severe in pro-
 prium signatum et signum nat' sufficere distinctionem realem. virtute C3
 talem, sequidem in illa, quae in realiter in se distinguitur,
 n' e' realis relatio realis incedere.

Dico 3°: in signum et indicat' et significatum,
 n' requiritur, per se loquendo, distinctio realis. Quis regula nec e'
 in illa inveniatur: q' e' pars, quia inter signum et indicat' et
 signatum, nunquam dicitur relatio realis: q' per se loquendo, n'
 e' opus, ut realiter distinguantur. con'e' e' bene: q' in illa, quae
 relatio cuius fundamentum proximam pendet ab operatione
 intellectus, n' e' realis: sed fundamentum proximam relationis significat' in-
 tellus p' se ipso pendet ab operatione intellectus, ut p' e': q' ipse
 relatio n' per se realis: unde inde 2° pars, quia q' si homines s'nt.
 q' p' se in genere aliquid signum ad signatum aliquid dis-
 tinctionem modaliter, aue e' in naturaliter regulariter n' e' efficiunt.

ut cogitanti p[ro]cedit: q[ui] regulariter requirit d[ist]inctione[m] realis, nisi
signum est insitutum, et significatum.

Argumenta tria i. conclusione?

Dicitur in i. Ideo, pot[est] esse signum sui ipsius: et t[ame]n n[on] distingui d[ist]inctio[n]e
se ipso: q[ui] inter signum et significatum n[on] requirit d[ist]inctione[m] p[ro]p[ri]am
Nam quia significare, idem e[st], acq[ue] representare: s[ed] eadem res
p[otes]t se ipsam representare: q[ui] e[st] se ipsam significare, acq[ue]
adeo e[st] signum sui ipsius. Ex N. Mai, ad cuius probationem
erit Mai. Nam representare habet se tanquam q[ui]s ad represen-
tare se ipsum, et ad representare aliquid a se distindum; quod
idem e[st], acq[ue] signare. Non e[st] q[ui] minus se aliquid p[otes]t se ipsam
representare: n[on] p[otes]t t[ame]n se ipsum significare.

Etiam
maie

2°: illud, quod e[st] medium intell[ect]us, ad aliquid cognoscen-
dum, e[st] signum illius: s[ed] e[st] contra Angel[us] quod p[ro]p[ri]e e[st] in-
tellect[us] de e[ss]entia divina, comparat[ur]e divini intell[ect]us, et de a[n]i-
separata, comparat[ur]e intell[ect]us humani) e[st] medium intell[ect]us an-
gelico ad cognoscendam se ipsam q[ui] e[st] e[ss]entia Ang[eli] signum
sui ipsius. Ex ad. Mai illud, quod e[st] p[ro]p[ri]um medium
intell[ect]us ad aliquid cognoscendum, e[st] signum illius: n[on]
e[st] illud, quod e[st] medium improp[ri]um, et signum. Deinde
ad. Mai. dicit, e[ss]entiam Ang[eli] q[ui] quod accommodat[ur]e intell[ect]us de
divina e[ss]entia, et de a[n]i separata) n[on] e[st] medium p[ro]p[ri]-
um, et simp[lic]iter, s[ed] improp[ri]um et signum. Nam ad hoc,
ut e[ss]et medium p[ro]p[ri]um ad cognoscendam se ipsam, de-
bet d[ist]inguere realiter a se ipsa, quod cum p[er]i nequit,
fieri e[st] n[on] p[otes]t, ut sit p[ro]p[ri]um signum sui ipsius.

3° conatus ille, qui representat conatum in re, e signum illius, et
 in nō distinguēdū ab illo, a pē rei, siquidem natura eōs distinguit
 ab inferioribus in gerentibus. q̄ eē signum sui ipsius, q̄ nulla re-
 quiritur distinctio a pē rei inter signum, et significatum, conp̄
 quia hae uos uocem e signum eōm nō dūcitur, ad ipsam et
 uos, e quiddam nomen, q̄ signat signum, q̄ ad argumentum
 e. Mai et Min et dia. eōs, a perendo illum conatum, singularem
 qui representat conatum in re, e signum sui ipsius meā, et con-
 fusi, nō dūcitur, et distinctio. Nam, imitatio signat conatum in re,
 et post illum conatus singulares, inter quos ipse nec numeratur.
 Deinde ad 2 conatus, dic; nullam requiri distinctionem a pē rei, in
 signum, et signatum confusum, et meā, requiri tō inter
 signum, et signatum distinctum, et imitatum, in re, si pre-
 cedat, etc. ad conp̄m applicanda e proportio nati eadem ratio.

Vtrum rebus signi sint reales, an rei s?

Quaestio potest procedere de relatione signi ad rem signatam, uel
 de relatione eiusdem signi ad rem, sic ergo.

Prima est, relatio signi naturalis ad rem signatam, e re-
 alis, relatio autē signi ex instituto ad ipsam rem signatam e rei,
 q̄ e pars, quia inter signum naturale, et signatum dandi eōs,
 requisita ad relationem realem, ut considerantē p̄bit, q̄ est
 q̄ 2 pars, quia relatio, cuius p̄ndamentum p̄sumum, per-
 det ab operatione intellus, e rei, ad p̄ndamentum p̄sumum, re-
 lationis signi, et insauit ad rem, quod e in p̄o, q̄ dē ab operatione